

No. 0480/12

The Embassy of the United States of America in Vietnam presents its compliments to the Ministry of Information and Communications of the Socialist Republic of Vietnam, and has the honor to request the Ministry's assistance in passing to Minister Nguyen Bac Son the enclosed official comments of the Government of the United States on the Ministry's Draft Decree on Management, Provision and Use of Internet Services and Information on the Network.

We are also sending copies of these comments to: Office of the Government of Vietnam; Ministry of Industry and Trade; Ministry of Foreign Affairs; Ministry of Finance; and Ministry of Planning and Investment.

The Embassy's point of contact for this issue is Ms. Nguyen Khanh Cam Chau, Economic Assistant, email nguyenc@state.gov, tel. (04) 3850-5477, and mobile 091-324-9047.

The Embassy of the United States of America in Vietnam avails itself of this opportunity to renew to the Ministry of Information and Communications of the Socialist Republic of Vietnam the assurances of its highest consideration.

Embassy of the United States of America

Hanoi, June 6, 2017

Cc: Office of the Government
Ministry of Foreign Affairs
Ministry of Industry & Trade
Ministry of Finance
Ministry of Planning & Investment

June 1, 2012

U.S. Comments on Vietnam's Draft Decree on Management, Provision and Use of Internet Services and Information on the Network

General Comments and Summary

The United States appreciates the opportunity to comment on the proposed Decree on Management, Provision and Use of Internet Services and Information on the Network (“the proposed decree”).

The United States appreciates that this proposed decree has as its goal the promotion of the use of the Internet in Vietnam, while at the same time requiring accountability under Vietnamese law with respect to Internet-based suppliers, particularly with respect to consumer protections. However, we are concerned that many aspects of the proposed decree may be, at best, unworkable and, at worst, create severe barriers to the cross-border supply of services in the Internet sector and therefore, its commercial development in Vietnam. Implementation of this proposed decree in its current form will set back Vietnam's goal of becoming a leader in the information and communications technology (ICT) sector, potentially hurting both consumers and suppliers. This outcome is particularly problematic given Vietnam's engagement in the Trans Pacific Partnership (TPP), in which the common goal is to further liberalize services. The United States urges Vietnam to rethink its overall approach to these issues and is ready to further engage with Vietnam on a more viable approach.

The proposed decree raises two broad concerns relating to the commercial impact of the decree, and a broader concern relating to freedom of expression.

First, the proposed decree requires a range of entities to establish a commercial presence and locate computer servers in Vietnam. This approach runs contrary to trends in the ICT sector, which is embracing a shift to cloud-based services, in which supply from a specific location is no longer the defining aspect of the service. The proposed decree will isolate Vietnam from this global trend and thus hinder its integration into the global ICT market.

Second, the United States is concerned with requirements that a broad range of suppliers—including those that are intermediaries, rather than content generators—play an active role in filtering content and be sanctioned if they fail to adequately monitor actions by third parties. These provisions would be extremely difficult to implement and would impose such prohibitive

regulatory burdens that many innovative suppliers simply might not be able to enter the market or, if currently present, might abandon it for other markets.

Third, various provisions of the proposed decree, including several of the “Prohibited Conducts” listed under Article 5, are overly broad and vague, and therefore likely to negatively impact individuals’ rights to freedom of expression in Vietnam. Requiring service suppliers to enforce such broad prohibitions and be subject to liability for failure to do so will likely lead to restrictions on legitimate content. The right to freedom of expression is guaranteed under Vietnam’s Constitution, and Vietnam has international obligations to ensure this right. All countries face the common problem of addressing domestic regulatory concerns relating to services offered over globally interconnected networks that affect their citizens. It is neither feasible nor practical for any one country to set rules for a global medium, and the benefits such networks offer are severely diminished if suppliers must become “local” in all countries. There are alternative approaches to address legitimate concerns, which should be further explored.

An open dialogue with the interested global players, articulating concerns and approaches for addressing them may be more effective than highly prescriptive rules that may be difficult, if not impossible, to enforce.

Specific Comments

Below are specific comments on several individual articles of the proposed decree. Given time constraints, and the range of interests implicated, this may not be a comprehensive listing of concerns; accordingly, we hope that we can continue to engage on Vietnam’s approach to these issues as views evolve.

Article 5 sets out a number of prohibited activities that are subject to enforcement requirements in subsequent provisions of the proposed decree. While these prohibitions may not be objectionable on their face (e.g., constraints on malware, protection of personal information), most of them are extremely broad and vague (e.g., “dissemination of information which...distorts the reputation of any organization”). It is difficult to see how commercial actors would be able to appropriately enforce such prohibitions given the vagueness of the sanctioned activity. Although this proposal appears to anticipate additional implementing regulations, the lack of reference to clear procedures for a competent authority to adjudicate violations, and to the right of an affected party to challenge a finding, risks forcing companies to interpret such prohibitions in the broadest terms, or in a significantly inconsistent manner, creating great uncertainty in the market. Similarly, the vagueness of the prohibitions could give authorities an unreasonable amount of discretion in constraining legitimate commercial activity, which could easily be subject to abuse.

Article 15 requires registrars offering .vn domain names to be established in Vietnam, thereby precluding the cross-border supply of registrar services for such domain names. The United States does not understand Vietnam’s policy rationale for precluding the cross-border supply of

these services. This restriction may limit the growth of .vn-based services, which could benefit from the global distribution of such domain names through foreign registrar services.

Article 24 (2) (c) requires that all foreign entities providing cross-border public information ensure the right of users in Vietnam to request that personal data be removed from the entities' databases. Implementing this proposal could pose an undue burden on service suppliers and might not be practicably achievable, given the broad scope of entities to which this applies, the lack of specificity on what information would be covered, over what time period, and the technical difficulty in removing all data that might be considered personal, when multiple actors are involved. (For example, a user of one service may forward an e-mail or a photo to another user or another site, and thus, ensuring compliance might be difficult and might involve competing claims.) It would appear to be more reasonable to narrow this obligation only to information that is both attached to a specific user and within the control of a specific entity.

Article 24 (3) (b) creates a requirement, imposed on a broad range of entities, including cross-border suppliers, to agree to coordinate with Vietnamese authorities to filter information that violates the prohibited conducts set out in Article 5. This imposes a proactive obligation on entities that (a) might not themselves control such information (e.g., the supplier may simply host, process or index third-party information), and (b) are unlikely to believe themselves competent in making judgments regarding the legality of such information. It is unclear how this could be implemented with respect to cross-border suppliers, most of whom would not likely be in a position to create Vietnam-specific, filtered offerings. Even if technically possible, cross-border suppliers should not be expected to filter information when the process and criteria for deeming specific information illegal are not fully transparent and subject to review and appeal. The inevitable consequence of this rule would be to effectively limit a potentially enormous array of services available on the Internet from being available in Vietnam.

Article 26 would impose a number of requirements on general Web-based social networking services. Of particular concern is the proposal that cross-border suppliers establish a local presence and locate servers in Vietnam. As we have already noted, this is contrary to the increasing shift to cloud-based services and could deprive Vietnam of many valuable services currently available to Vietnamese consumers and service suppliers. In addition, it is unclear how Vietnam would enforce this requirement, if a social networking site were unable or unwilling to establish a local presence in Vietnam. The United States would certainly not endorse blocking such sites, given the availability of other, less trade-restrictive alternatives, such as voluntary codes of conduct.

Flexibility in server location, where suppliers can optimize economies of scale, is a major source of efficiency, quality, and cost-control, which governmental policies should seek to promote, not restrict.

Article 28 (2) requires a range of suppliers to have the technical means to “self-detect” any of the prohibited conducts set out in Article 5. As noted above, the prohibitions set out in Article 5 are extremely broad and vague. It is unreasonable to ask service suppliers to make judgments about what constitutes information that would be in violation of such prohibitions.

Article 28 (5) requires user data to be stored a minimum of 90 days. This appears to contradict Article 24 (c) (user right to have personal information removed) and therefore the relationship between these two articles should be clarified. In addition, the scope of this obligation (covering all public information) appears quite broad and burdensome and should be narrowed.

Article 30 (1) requires that the supply of content over a telecommunications network be delivered through a locally established entity. The United States would like to confirm that this requirement applies to “walled gardens” controlled by telecommunications service suppliers licensed to operate in Vietnam (as opposed to content available on the Internet). This requirement appears to be quite burdensome and trade-restrictive, given the number of content providers (many of whom are small and medium size enterprises (SMEs) who might want to develop commercial relationships with locally licensed telecommunications suppliers, but may not necessarily want to establish a local presence in Vietnam). For example, the licensing of ringtones and the supply of mobile applications, songs, and other content could be efficiently supplied cross-border without a local commercial presence, in conjunction with a telecommunications supplier and in compliance with other relevant regulations. Given the presence of a domestic telecommunications supplier as an intermediary to end-users (with the ability to screen content deemed illegal) there seems little policy rationale for this measure. If implemented, it is likely that it would restrict Vietnamese consumers from accessing a range of desirable and legal content. Given the importance of providing legitimate alternatives to intellectual property rights (IPR)-infringing content, this proposal could have a negative effect on expansion of the legitimate content market.

It is also not clear how this provision relates to Internet-supplied services, in which the content supplier would normally have no relationship with a telecommunications supplier in a foreign market and no need to establish a local presence in the foreign market in order to supply the service.

In addition, it would be helpful to clarify that telecommunications suppliers have an obligation not to refuse or block content provided over the Internet (as opposed to content supplied on a proprietary “walled garden” which Article 30 appears to focus on).

Articles 35 and 38 (Conditions of Provision of network electronic games) contain three requirements of concern to the United States:

- a requirement (Article 35 (1) (a)) that a supplier of electronic network games be established in Vietnam;
- a requirement (Article 35 (4)) that a supplier of electronic network games enter into joint-ventures with a Vietnamese partner, with foreign equity capped at 49%; and
- a requirement (Article 38 (9)) that a supplier of electronic network games locate servers in Vietnam for the supply of game services.

With respect to the requirement to establish a local commercial presence in Vietnam, this proposal, similar to that of Article 30 (Provision of Content on Telecommunications Networks), undermines the ability of companies without significant resources (e.g., most SMEs) from accessing the Vietnamese market using cross-border supply. Given the breadth of small players in this sector, this proposal can be expected to have a major impact on trade. It would likely be possible to develop a mechanism to ensure regulatory compliance that does not depend on establishment of a physical presence. Such a mechanism might be based instead, for example, on industry-developed codes of conduct. Given the global nature of the electronic gaming industry, and its success in addressing a range of governmental concerns in many markets, this is another area that could benefit from more intensive industry consultation.

Vietnam is recognized as having many promising gaming developers and providers who to date have succeeded by being exposed to the innovation and creativity of global providers. An equity cap and requirement to establish a local presence will isolate Vietnam from many leading providers, who might then abandon the market. While the remaining Vietnamese companies may see that as a victory, it is not a recipe for either long-term success in such a dynamic market or the development of viable suppliers, who thrive on exposure to global creativity competition.

Finally, the requirement that suppliers locate their servers in Vietnam is contrary to the global development of Internet-supplied services, where server location often has no correlation with the territory of the consumer. While some electronic games may benefit from local servers (e.g., to reduce latency, a key issue in some games), for most games, local servers are not commercially necessary, and such decisions are best left to commercial considerations. As noted above, flexibility in server location, where suppliers can optimize economies of scale, is a major source of efficiency, quality, and cost-control, which governmental policies should seek to promote, not restrict.

Article 44 raises the same concerns as Article 28 (2), by requiring a range of suppliers to employ personnel to “self-detect” any of the prohibited conducts set out in Article 5. As noted above,

the prohibitions set out in Article 5 are extremely broad and vague. It is unreasonable to ask service suppliers to make judgments about what constitutes information that would be in violation of such prohibitions.

Bản dịch không chính thức

Số. 0480/12

Sứ quán Hoa Kỳ tại Việt nam kính chào Bộ Thông tin và Truyền thông Nước Cộng hoà Xã hội Chủ nghĩa Việt nam và trân trọng yêu cầu Quý Bộ hỗ trợ chuyển đến Bộ Trưởng Nguyễn Bắc Sơn bản đóng góp ý kiến chính thức của Chính phủ Hoa kỳ đính kèm cho Dự thảo nghị định về Quản lý, Cung cấp, sử dụng dịch vụ Internet và nội dung thông trên mạng do Quý Bộ chủ trì soạn thảo.

Chúng tôi cũng sao gửi những nhận xét này đến: Văn phòng Chính phủ Việt Nam, Bộ Công thương, Bộ Ngoại giao, Bộ Tài chính và Bộ Kế hoạch và Đầu tư.

Đầu mối của Sứ quán về vấn đề này là chị Nguyễn Khánh Cẩm Châu, trợ lý kinh tế, email: nguyenc@state.gov, điện thoại: (04) 3850-5477, và di động: 091-324-9047

Nhân dịp này Sứ quán Hoa kỳ xin gửi lời chào trân trọng đến Bộ Thông tin và Truyền thông Nước Cộng Hoà Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam.

Sứ quán Hợp chủng quốc Hoa Kỳ

Hà Nội ngày 6 tháng 6, 2012

Cc: Văn Phòng Chính phủ

Bộ Ngoại Giao

Bộ Công Thương

Bộ Tài Chính

Bộ Kế hoạch và Đầu tư

1 tháng 6 năm 2012

Đóng góp ý kiến của Hoa Kỳ cho Dự thảo Nghị định về Quản lý, Cung cấp, sử dụng dịch vụ Internet và nội dung thông tin trên mạng

Nhận xét chung và tóm lược nội dung

Hoa kỳ đánh giá cao cơ hội được đóng góp ý kiến cho Dự thảo nghị định về Quản lý, Cung cấp, Sử dụng dịch vụ Internet và nội dung thông tin trên mạng (“Dự thảo Nghị định”)

Hoa kỳ đánh giá cao việc dự thảo Nghị định này đặt mục tiêu thúc đẩy việc sử dụng Internet ở Việt Nam cùng lúc đồng thời đặt ra yêu cầu trách nhiệm pháp lý đối với các nhà cung cấp dịch vụ Internet, đặc biệt nhằm mục đích bảo vệ người tiêu dùng. Tuy nhiên, chúng tôi quan ngại nhiều khía cạnh trong dự thảo Nghị định, trong trường hợp tốt nhất thì có thể sẽ không khả thi còn trong trường hợp xấu nhất sẽ tạo nên rào cản đáng kể cho việc cung cấp dịch vụ qua biên giới trong lĩnh vực Internet và do vậy ảnh hưởng đến sự phát triển thương mại trong lĩnh vực này tại Việt Nam. Việc thực thi Dự thảo Nghị định theo đúng cấu trúc hiện tại sẽ làm tụt lùi mục tiêu trở thành người đi đầu trong lĩnh vực Công nghệ thông tin, viễn thông (ICT) của Việt Nam và có thể gây tổn hại cho cả người tiêu dùng và nhà cung cấp dịch vụ trong tương lai. Điều này đặc biệt phiến toái trong bối cảnh Việt Nam đang tham gia đàm phán Hiệp định Xuyên Thái Bình Dương (TPP), trong đó mục tiêu chung là tiếp tục mở cửa lĩnh vực dịch vụ. Hoa Kỳ rất mong Việt Nam xem xét lại về Phương pháp tiếp cận tổng thể của dự thảo Nghị định và sẵn sàng hợp tác với Việt Nam để tìm ra Phương pháp tiếp cận khả thi hơn.

Dự thảo nghị định gây nên hai quan ngại lớn liên quan đến tác động thương mại của Nghị định và rộng hơn là liên quan đến tự do ngôn luận.

Trước hết, Dự thảo nghị định quy định một loạt các tổ chức, doanh nghiệp phải có hiện diện thương mại và đặt máy chủ tại Việt Nam. Phương pháp tiếp cận này đi ngược lại với xu thế ngành ICT hiện nay đang chuyển sang dịch vụ trên nền tảng

điện toán đám mây, theo đó việc cung cấp dịch vụ từ một địa điểm cụ thể không còn là đặc điểm của ngành dịch vụ này. Dự thảo Nghị định sẽ cô lập Việt Nam khỏi xu thế toàn cầu này và do đó cản trở sự hội nhập vào thị trường ICT toàn cầu của Việt Nam.

Hai là, Hoa kỳ lo ngại những quy định theo đó một loạt các nhà cung cấp, bao gồm cả các tổ chức trung gian, chứ không chỉ là người sở hữu nội dung thông tin – đóng vai trò quan trọng trong việc sàng lọc nội dung và sẽ bị phạt nếu họ không quản lý đầy đủ các hoạt động của bên thứ ba. Những quy định này sẽ đặc biệt khó thực thi và sẽ gây nên những gánh nặng pháp lý do các biện pháp nghiêm cấm gây nên khiến các nhà cung cấp sáng tạo đơn thuần không thể ra nhập thị trường hoặc nếu đã có mặt trên thị trường phải tìm kiếm các thị trường mới.

Ba là, các điều khoản khác trong dự thảo Nghị định, bao gồm một số các “Hành vi bị cấm” nêu trong Điều 5, rất rộng và mơ hồ, do đó có thể gây tác động tiêu cực đến quyền tự do ngôn luận cá nhân tại Việt Nam. Việc yêu cầu các nhà cung cấp dịch vụ thực hiện một loạt các biện pháp ngăn cấm và chịu trách nhiệm nếu không làm được như vậy sẽ dẫn đến khả năng hạn chế các nội dung hợp pháp. Quyền tự do ngôn luận được Hiến pháp Việt Nam bảo hộ và Việt Nam có cam kết quốc tế đảm bảo quyền này. Tất cả các nước phải đối mặt với một vấn đề chung là giải quyết các quan ngại về những quy định pháp luật quốc gia liên quan đến các dịch vụ được cung cấp qua hệ thống mạng kết nối toàn cầu có ảnh hưởng đến công dân nước mình. Sẽ là thiếu khả thi và không thực tế cho bất kỳ quốc gia nào khi xây dựng các quy định cho một phương tiện thông tin toàn cầu và lợi ích do các mạng này lại sẽ bị giảm đáng kể nếu nhà cung cấp phải trở nên “nội địa hoá” ở tất cả các nước. Các phương pháp tiếp cận khác có thể giải quyết những lo ngại chính đáng này nên được tiếp tục nghiên cứu.

Việc đối thoại cởi mở với các “người chơi” toàn cầu có quan tâm, thu thập những lo ngại và tìm biện pháp giải quyết các lo ngại này sẽ hiệu quả hơn là đặt ra các luật lệ mang tính chỉ thị cao nhưng khó hoặc không thể thực thi.

Những đóng góp cụ thể

Dưới đây là những đóng góp cụ thể đối với một số điều trong Dự thảo Nghị định. Do thời gian có hạn, và những lĩnh vực quan tâm khá phức tạp, nên đây có thể chưa phải là danh sách đầy đủ những quan ngại của chúng tôi; do đó chúng tôi hi

vọng có thể tiếp tục hợp tác với Việt Nam trong quá trình tìm ra các Phương pháp tiếp cận đối với những vấn đề này khi có thêm nhiều ý kiến, quan điểm.

Điều 5 đề ra một loạt các hành vi bị cấm là đối tượng của các biện pháp thực thi trong các điều tiếp sau của Dự thảo Nghị định. Trong khi những những hành vi bị cấm nhìn bề ngoài có thể không mang tính khách quan (ví dụ: hạn chế do mã độc, bảo vệ thông tin cá nhân), hầu hết những hành vi bị cấm là hết sức rộng và không rõ ràng (ví dụ “đưa thông tin... xuyên tạc uy tín của tổ chức”). Rất khó để nhận biết xem các đối tác thương mại có thể thực hiện đầy đủ những lệnh cấm này hay không khi các hành vi bị xử phạt không được quy định rõ. Mặc dù Dự thảo Nghị định có tính đến việc tiếp tục đưa ra các quy định thực thi bổ sung nhưng việc thiếu dẫn chiếu đến những quy trình rõ ràng cho cơ quan chức năng trong việc phân xử hành vi vi phạm cũng như quyền của bên bị ảnh hưởng được biện hộ lại kết quả phán quyết, dẫn đến nguy cơ buộc các công ty diễn giải những quy định cấm này ở phạm vi rộng nhất, hoặc ngược lại, gây nên tình trạng không chắc chắn lớn trên thị trường. Tương tự, Việc các điều cấm không được quy định rõ ràng có thể làm cho cơ quan chức năng có quyền hạn lớn một cách không hợp lý trong việc quyết định hạn chế các hành vi thương mại hợp pháp mà điều này có thể dễ bị lạm dụng.

Điều 15 yêu cầu các nhà đăng ký tên miền cung cấp tên miền .vn phải đóng trụ sở tại Việt Nam, do đó loại trừ việc cung cấp dịch vụ đăng ký tên miền qua biên giới cho các tên miền đó. Hoa Kỳ không hiểu lý do vì sao Việt nam đưa ra chính sách loại trừ việc cung cấp các dạng dịch vụ này qua biên giới. Việc cấm này có thể hạn chế sự tăng trưởng của các dịch vụ trên tên miền .vn

Điều 24 khoản 2 (c) yêu cầu các tổ chức, doanh nghiệp nước ngoài cung cấp thông tin công cộng qua biên giới đảm bảo quyền của người sử dụng tại Việt Nam trong việc yêu cầu các thông tin cá nhân được loại bỏ khỏi cơ sở dữ liệu của tổ chức, doanh nghiệp đó. Thực hiện những đề xuất này có thể gây những gánh nặng quá mức cho các nhà cung cấp dịch vụ và có thể không hiện được trên thực tế, xét trong bối cảnh có rất nhiều doanh nghiệp, tổ chức là đối tượng điều chỉnh của các quy định này, việc thiếu các quy định chi tiết về những loại thông tin nào nằm trong phạm vi điều chỉnh, trong vòng khoảng thời gian bao lâu và sự khó khăn về mặt kỹ thuật trong việc loại bỏ tất cả thông tin được coi là mang tính cá nhân như vậy khi có rất nhiều bên liên quan (ví dụ, một người sử dụng một dịch vụ có thể

gửi chuyển tiếp (forward) một thư điện tử hoặc hình ảnh đến một người sử dụng khác hoặc tới một trang mạng khác và do đó, đảm bảo việc tuân thủ theo đúng như quy định đề xuất có thể rất khó và cần có các loại yêu cầu mang tính tranh chấp lẫn nhau). Có vẻ như sẽ hợp lý hơn khi thu hẹp nghĩa vụ này chỉ với những thông tin gắn liền với một người dùng cụ thể và trong phạm vi kiểm soát của một tổ chức, doanh nghiệp cụ thể.

Điều 24 khoản 3 điểm b đề ra yêu cầu, áp dụng cho một loạt các tổ chức doanh nghiệp, bao gồm cả những người cung cấp dịch vụ qua biên giới, đồng ý hợp tác với cơ quan quản lý Nhà nước của Việt Nam để sàng lọc các thông tin vi phạm những hành vi bị cấm nêu trong Điều 5. Điều này yêu cầu các doanh nghiệp, tổ chức phải có trách nhiệm có biện pháp chủ động trong khi các tổ chức này (a) có thể không quản lý các thông tin đó (ví dụ một nhà cung cấp dịch vụ có thể chỉ cung cấp dịch vụ máy chủ (host) hoặc chỉ xử lý hay liệt kê (index) các thông tin của bên thứ ba) và (b) có thể không có quyền hạn phán xét tính pháp lý của các thông tin như vậy. Không rõ quy định này có thể được thực thi như thế nào đối với các nhà cung cấp dịch vụ qua biên giới, mà hầu hết các nhà cung cấp này dường như không có khả năng đưa ra các hình thức dịch vụ được sàng lọc cho riêng Việt Nam. Ngay cả khi điều này có thể thực hiện được về mặt kỹ thuật cũng không nên mong đợi các nhà cung cấp dịch vụ qua biên giới sàng lọc thông tin khi quy trình và tiêu chí xem xét một thông tin cụ thể nào đó là trái luật không hoàn toàn minh bạch và không có cơ chế rà soát và phản biện. Hậu quả thấy rõ của quy định này là có thể hạn chế rất nhiều dịch vụ hiện có trên Internet có thể có mặt tại Việt Nam

Điều 26 đề ra một loạt yêu cầu cho dịch vụ mạng xã hội tổng hợp trên nền tảng Web. Lo ngại cụ thể của chúng tôi đối với đề xuất này là các nhà cung cấp dịch vụ qua biên giới phải có hiện diện tại Việt Nam và phải đặt máy chủ tại Việt Nam. Như chúng tôi đã nêu, điều này trái với xu thế chuyển dịch sang các dịch vụ điện toán đám mây và có thể làm mất đi khỏi Việt Nam rất nhiều dịch vụ có giá trị hiện đang có mặt phục vụ người tiêu dùng Việt Nam và các nhà cung cấp dịch vụ. Bên cạnh đó, không rõ Việt Nam sẽ thực thi quy định này như thế nào nếu một trang web mạng xã hội không thể hoặc không sẵn sàng thành lập hiện diện tại Việt Nam. Hoa Kỳ rõ ràng sẽ không nhất trí với việc ngăn chặn những trang web này, trong khi vẫn có thể áp dụng các biện pháp khác ít mang tính hạn chế thương mại hơn như xây dựng các quy tắc ứng xử tự nguyện.

Việc linh hoạt địa điểm đặt máy chủ, ở những nơi mà nhà cung cấp có thể tối ưu hoá tính kinh tế theo quy mô là nguồn gốc căn bản của tính hiệu quả, chất lượng, và quản lý chi phí, đây là điều mà chính sách chính phủ nên tìm cách thúc đẩy thay vì cấm đoán.

Điều 28 (2) yêu cầu một loạt các nhà cung cấp có biện pháp kỹ thuật “tự phát hiện” các hành vi cấm theo đúng Điều 5. Như đã nêu trên, các điều cấm nêu trong Điều 5 là rất rộng và không rõ ràng. Sẽ không hợp lý khi yêu cầu các nhà cung cấp dịch vụ suy xét những thành phần của thông tin có thể vi phạm những quy định cấm đó.

Điều 28 (5) yêu cầu thông tin người sử dụng được lưu trữ ít nhất 90 ngày. Điều này có vẻ trái với Điều 24 (c) (quyền của người sử dụng yêu cầu gỡ bỏ thông tin cá nhân) và do vậy mối quan hệ giữa hai điều này cần được làm rõ. Thêm vào đó, phạm vi của nghĩa vụ này (bao gồm tất cả các thông tin công cộng) có vẻ như khá rộng, tạo nên nhiều gánh nặng và nên được thu hẹp

Điều 30 (1) yêu cầu việc cung cấp nội dung qua mạng viễn thông được thực hiện thông qua một tổ chức, doanh nghiệp được thành lập tại Việt Nam. Hoa Kỳ muốn xác nhận rằng quy định này áp dụng cho “dịch vụ mà nhà cung cấp độc quyền nền tảng phát triển (walled garden)”, do các nhà cung cấp dịch vụ viễn thông được cấp phép hoạt động tại Việt Nam quản lý (khác với nội dung được cung cấp trên Internet). Quy định này có vẻ như khá nặng nề và mang tính hạn chế thương mại, xét đến số lượng các nhà cung cấp dịch vụ nội dung (rất nhiều trong số đó là công ty vừa và nhỏ (SME) muốn phát triển quan hệ thương mại với các nhà cung cấp dịch vụ viễn thông được cấp phép hoạt động tại Việt Nam, nhưng có thể lại không nhất thiết muốn có hiện diện tại Việt Nam). Ví dụ, việc cấp phép sử dụng nhạc chuông và cung cấp ứng dụng di động, bài hát và các nội dung khác có thể được cung cấp một cách hiệu quả qua biên giới mà không cần hiện diện thương mại tại Việt Nam, với sự hợp tác của một nhà cung cấp dịch vụ viễn thông và tuân thủ các quy định liên quan khác. Coi các nhà cung cấp dịch vụ viễn thông trong nước như một trung gian tới tới người dùng cuối cùng (với khả năng sàng lọc thông tin hợp pháp) thì biện pháp này có vẻ không còn mấy tính hợp lý. Nếu được thực thi, nó có thể hạn chế người sử dụng Việt nam truy cập một loạt các nội dung hợp pháp mà họ mong muốn. Xét đến tầm quan trọng của việc tạo điều kiện cho các thông tin

hợp pháp thay thế cho các nội dung xâm phạm quyền Sở hữu trí tuệ, đề xuất này có thể gây ảnh hưởng tiêu cực lên việc phát triển thị trường nội dung hợp pháp.

Cũng không rõ quy định này có quan hệ thế nào đối với dịch vụ cung cấp trên Internet, trong đó nhà cung cấp nội dung thường không có mối quan hệ nào với nhà cung cấp dịch vụ viễn thông ở nước ngoài và không cần phải có hiện diện tại thị trường một nước khác để cung cấp các dịch vụ này.

Bên cạnh đó, nên làm rõ rằng các nhà cung cấp dịch vụ viễn thông có trách nhiệm không được từ chối hoặc ngăn chặn nội dung cung cấp trên Internet (khác với nội dung được cung cấp qua hình thức độc quyền nền tảng phát triển (walled garden) mà có vẻ như điều 30 nhắm tới)

Điều 35 và Điều 38 (Điều kiện cung cấp dịch vụ trò chơi điện tử trên mạng) có chứa ba yêu cầu mà Hoa Kỳ quan ngại:

- yêu cầu (Điều 35 (1) (a)) là một nhà cung cấp trò chơi điện tử trên mạng được thành lập tại Việt Nam;
- yêu cầu (Điều 35 (4)) là một nhà cung cấp trò chơi điện tử trên mạng tham gia vào các liên doanh với một đối tác Việt Nam, với vốn chủ sở hữu nước ngoài giới hạn ở mức 49%;
- yêu cầu (Điều 38 (9)) là một nhà cung cấp trò chơi điện tử trên mạng đặt các máy chủ tại Việt Nam để cung cấp dịch vụ trò chơi.

Đối với yêu cầu thiết lập sự hiện diện thương mại tại Việt Nam, đề nghị này, tương tự như Điều 30 (Cung cấp nội dung trên mạng viễn thông), làm suy yếu khả năng của các công ty không có nguồn lực quan trọng (ví dụ, hầu hết các doanh nghiệp vừa và nhỏ) tiếp cận thị trường Việt Nam bằng cách sử dụng hình thức cung cấp qua biên giới. Với số lượng lớn các doanh nghiệp nhỏ trong lĩnh vực này, đề xuất này được dự kiến sẽ có một tác động lớn đến thương mại. Có thể dễ dàng xây dựng một cơ chế để đảm bảo tuân thủ quy định mà không phụ thuộc vào việc thiết lập một sự hiện diện vật lý. Một cơ chế có thể được dựa thay vào đó, ví dụ, quy tắc ứng xử được xây dựng theo ngành. Với tính chất toàn cầu của ngành công nghiệp trò chơi điện tử, và sự thành công của nó trong việc giải quyết một loạt các mối quan ngại của chính phủ ở nhiều nước, đây là một vấn đề có thể hưởng lợi từ tham khảo ý kiến ngành sâu rộng hơn.

Việt Nam được công nhận là có nhiều nhà phát triển và cung cấp trò chơi đầy hứa hẹn, là những người đến hôm nay đã thành công bởi được tiếp xúc với sự đổi mới và sáng tạo của các nhà cung cấp toàn cầu. Hạn chế vốn chủ sở hữu và yêu cầu thiết lập một sự hiện diện địa phương sẽ cô lập Việt Nam khỏi nhiều nhà cung cấp hàng đầu, những người mà vì quy định này có thể từ bỏ thị trường. Trong khi các công ty Việt Nam còn lại có thể thấy đó là một chiến thắng, nó không phải là một công thức cho thành công lâu dài trong một thị trường năng động như vậy cũng như cho sự phát triển của các nhà cung cấp khả thi, phát triển mạnh khi tiếp xúc với cạnh tranh sáng tạo toàn cầu.

Cuối cùng, yêu cầu các nhà cung cấp đặt máy chủ của họ tại Việt Nam là trái với sự phát triển toàn cầu của các dịch vụ cung cấp qua Internet, vị trí máy chủ thường không có mối tương quan với các lãnh thổ của người tiêu dùng. Trong khi một số trò chơi điện tử có thể được hưởng lợi từ các máy chủ địa phương (ví dụ, để giảm độ trễ, một vấn đề chính trong một số trò chơi), đối với hầu hết các trò chơi, máy chủ địa phương không phải là cần thiết về mặt thương mại, và những quyết định như vậy tốt nhất là dành cho các sự cân nhắc thương mại. Như đã nói ở trên, sự linh hoạt trong vị trí máy chủ, nơi mà các nhà cung cấp có thể tối ưu hóa sự tiết kiệm của quy mô, là một nguồn chính của hiệu quả, chất lượng, và kiểm soát chi phí, là những vấn đề mà chính sách của chính phủ nên tìm cách để thúc đẩy, chứ không phải là hạn chế.

Điều 44 nêu lên những mối quan ngại tương tự như Điều 28 (2), bằng cách yêu cầu một loạt các nhà cung cấp thuê nhân sự "tự phát hiện" bất kỳ các hành vi bị cấm theo quy định tại Điều 5. Như đã nói ở trên, những điều cấm quy định tại Điều 5 là rất rộng và mơ hồ. Yêu cầu các nhà cung cấp dịch vụ tự đánh giá về những gì cấu thành thông tin mà có thể vi phạm các quy định cấm như vậy là bất hợp lý